

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

Quid Differunt Sacramentum & Sacrificium?

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

pro redemptione, pro donatione Euangelij, pro uiuificatione, quæ fit per ipsum & Spiritum sanctum, pro restitutione uitæ æternæ, pro collectione Ecclesiæ, denique pro omnibus beneficijs. Vtrunque complectitur Dominus, uidelicet, confirmationem fidei, & gratiarum actionem, cum inquit: Hoc facite in mei recordationem. Quia recordatio non simulata est in uera conversione petere & credere remissionem propter mediatorem, & hac fide erigi & uiuificari per eum, & deinde uere gratias agere. Ideo uetustas usa est nomine *synaxis*.

III. Tertio simul cogitandum est, uerissime Deum uelle hanc summionem in publico congressu fieri, ut sit neruus honestæ congregationis, quia Deus semper uoluit Ecclesiam esse uisibilem cœtum, habere honestos congressus publicos, in quibus sonet uox Euangelij de filio Dei, sicut scriptum est: In omnem terram exiuit sonus eorum. Non uult Deus, suam doctrinam similem esse arcanis mysterijs Eleusinijs. Sed uult in toto genere humano exaudiri & agnosci filium. Ideo & ipse miranda potentia seruat & seruat hunc honestos Ecclesiæ congressus, & uult singulos adiuuare horam publicorum congressuum conseruationem, ut ministerium docendi conseruetur.

Ibi uult Deus communem precationem & gratiarum actionem fieri, ibi uult ostendi confessionem, quod genus doctrinæ singuli amplectantur. Ibi uult etiam membra Ecclesiæ inter se simul facere officia mutue dilectionis, & ostendere, se esse unum in Christo, & consentientia unitus Christi membra. Sicut Paulus inquit: Unus est panis, unum corpus multi sumus. Ac semper uetustas fœdera confirmat societate sacrorum: Ideo *συνεσθαι* significant fœdera, cum *συνεσθαι* proprie sit libatio, à *συν*, quod est à *συν*. Hæ tres grauisimæ cuiusq; semper in Synaxi cogitandæ sunt, quæ quidem piæ mentes & ad conseruationem publici Ministerij, & ad summionem inuitant.

QVID DIFFERUNT SACRAMENTUM & SACRIFICIUM?

SEMPER hoc in conspectu sit in Ecclesia, Sacramenta non tantum esse signa professionis externæ, ut toga discernere Romanum ab alijs hominibus: sed esse signa uoluntatis Dei erga nos, & quidem in nouo Testamento esse testimonia gratiæ addita promissioni, id est, testari quod Deus propter filium credentes recipiat, & applicet eis promissionem.

ET SI autem multi tantum iudicant politico more, hos ritus esse signa professionis, instituta ut discernant homines: tamen sciamus, hunc non esse principalem finem Sacramentorum, quanquam hic finis etiam postea accedit, ut, Circumcisio primum significabat promissionem de uenturo semite, & de gratia. Postea etiam erat signum discernens Israelitas à gentibus.

DE

DEINDE Sacramenta etiam à sacrificijs discernenda sunt. Sacramenta sunt ritus diuinitus instituti, in quibus Deus altissimus, se nobis aliquid dare, id est, testatur credentes recipi à se, & eis applicari promissionem, ut de circumcisione dicit: Ego ero Deus vester.

SED sacrificia nominantur opera quæcumque à Deo præcepta, quæ nos reddimus Deo, ut ostendamus, nos agnoscere, hunc vere esse Deum, quem sic colimus, & velle eum coli, sicut docet. Vt Israelitarum confessio contra Nabuchodonosor, & constantia in supplicio est sacrificium, id est, est res quæ offertur Deo, qua tribuunt ei debentur honorem, id est, ostendunt, hunc esse Deum, quem sic colunt, & non alios, & velle eum coli, sicut docet. Sic castitas Ioseph est sacrificium, id est, opus quod Ioseph Deo reddit, & testatur hac obedientia, se sentire, hunc vere esse Deum, quem sic colit, & velle eum hac obedientia coli. EST igitur sacrificium opus à Deo mandatum, fit in agnitione mediatoris & fide, ad hunc finem, ut Deo præstetur honor, id est, ut eo opere testemur, hunc vere esse Deum, & velle eum sic coli. Hac distinctione considerata, postea facilius intellegi poterit disputatio de oblatione, seu de sacrificio.

VTI est oblationum distinctio, sic etiam sacrificiorum. Osiander fecit tres species sacrificiorum. I. τυπικά. II. ἱλαστικά. III. εὐχαριστικά. Primum est vnicum Christi sacrificium, quo Christus sese offert pro patri, & deriuat in sese iram, & meretur nobis sua obedientia reconciliationem. τυπικά nominat omnia Leuitica. Et in his dicitur διδασκαλία, quatenus inde alebantur Leuitæ, & eorum familia. Secundum in eam distinctionem. Vnicum sacrificium est ἱλαστικό, scilicet, oblatione Christi obedientia. Aliorum omnium piorum sacrificia sunt εὐχαριστικά. Et hæc aut sunt τυπικά, aut sunt moralia.

DE VOCABVLIS PVBLICI
ritus cœnæ Domini.

PRIMA appellatio est, Cœna Domini, 1. Cor. 11. quæ oblatione ritus simplicissime appellatur. II. Postea in Græca ecclesia nomen vsurpatum est vsq; ad hæc tempora ληστειῶν, quod significat simpliciter administrationem publici boni, ut si quis dicitur instrui & apparari nauim ληστειῶν. Est enim à ληστών, id est, latro partum non à λησθῆν, id est, peccatio. Non est igitur sacrificij nomen, sed ministerij, in quo vnus multis seruit, exhibens Sacramentum. Notissima est enim appellatio ληστειῶν de oneribus publicis, ut videntur omnes medioeriter docti in Græca lingua. III. Tertio appellatio est συνάξις, à congregatione, quia Deus vult publicos ecclesie congressus honestos, & eos inmensa bonitate seruare, & hanc remoniam vult esse neruam publicæ congregationis.